

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/86/2025
Identifikačné číslo spisu:	6922203849
Dátum vydania rozhodnutia:	04.06.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6922203849.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J. D., narodenej XX. H. XXXX, X., I. XXX, zastúpenej JUDr. Jánom Čipkom, advokátom, Hnúšťa, Partizánska č. 197, proti žalovanému PROFI CREDIT SLOVAKIA, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpenému Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 472233516, o zaplatenie 2.243 eur, vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 8Csp/140/2022, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. decembra 2024 sp. zn. 17CoCsp/18/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 8Csp/140/2022-120 uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 2.243 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o určení výšky náhrady trov konania.

1.1. Po právnej stránke vec posúdil s poukazom na § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 451 ods. 1 a 2, § 457 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. g), § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov a na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 2.243 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže so žalovaným uzavrela zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“) z 27. decembra 2012, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 930 eur, pričom žalovaný jej v skutočnosti poskytol len sumu 796,02 eur. Súd prvej inštancie uzavrel, že ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu, vzhľadom k tomu, že bola vopred pripravená na predtlačenom formulári, pretože sa uzatvárala vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Súčasťou zmluvy sú aj zmluvné dojednania, ktoré žalobkyňa nemohla ovplyvniť. V súvislosti s otázkou platnosti Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru /zmluva dospel k záveru, že celková odplata za poskytnutý spotrebiteľský úver je neprimeraná a prieči sa dobrým mravom, pretože z

bodu 6 predmetnej zmluvy vyplynulo, že poskytnutá čiastka úveru je 930 eur pri prepočte 42 splátok po 49,83 eura, splatných vždy 12.- teho dňa v mesiaci, ak ročná úroková sadzba úveru je 70,01% a RPMN za úver je len 67,21%, čo je nelogické, pretože RPMN za úver nemôže nižšia ako samotná ročná úroková sadzba úveru, ako je tomu v tomto prípade. Pri posudzovaní ďalších podmienok zmluvy súd prvej inštancie v súvislosti s bodom 8.1. zmluvy zistil, že údaj RPMN je uvedený nesprávne, v neprospech spotrebiteľa, čiže sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Poukázal tiež na dohodnutú neprijateľnú úrokovú sadzbu vo výške 70,01% čo sa ďalšími poplatkami dohodnutými v zmluve spôsobilo, že poskytnutý úver je predražený, rozporný s dobrými mravmi. Uvedené praktiky žalovaného charakterizoval ako nekalú obchodnú praktiku rozpornú so zákonom a s dobrými mravmi, ktoré v konečnom dôsledku spôsobujú absolútnu neplatnosť zmluvy. Na základe absolútnej neplatnosti právneho úkonu došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, keďže tento získal majetkový prospech plnením z neplatného právneho úkonu, ktoré bezdôvodné obohatenie je žalovaný povinný vydať žalobkyni. Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 15Er/589/2016 vyplynulo, že žalobkyňa uhradila titulom predmetnej zmluvy v exekučnom konaní žalovanú sumu 2.243 eur, pričom žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení ani v priebehu celého konania túto sumu ani nepopieral, ani úspešne nepoprel. Záverom súd prvej inštancie k námietke žalovaného o neprípustnosti žaloby (vzhľadom na predchádzajúce exekučné konanie, prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia súdu) v tomto exekučnom konaní konštatoval, že v danej veci ide o samostatné konanie a tento nárok si žalobkyňa uplatňuje z iného právneho dôvodu, pričom súd považoval tieto tvrdenia žalovaného za nesprávne. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „odvolací súd“) uznesením z 12. decembra 2024 sp. zn. 17CoCsp/18/2024 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie o žalobe zastavil; súčasne žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100% v rozsahu do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného.

2.1. V odôvodnení uznesenia konštatoval, že odvolanie žalovaného je dôvodné, pretože odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevenoval dostatočnú pozornosť existencii a účinkom rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu zn. 941/06/15 zo dňa 15. 12. 2015 na prejednávany spor. V prejednávanom spore po zistení, že spor medzi stranami o plnenie na základe spornej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27. 12. 2012 bol rozhodnutý právoplatným rozhodcovským rozsudkom, bol súd prvej inštancie povinný zaoberať sa otázkou, či predmetný rozhodcovský rozsudok zo dňa 15. 12. 2015 nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci (res iudicata) vo vzťahu k nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnenému v prejednávanom spore. Uviedol, že súd prvej inštancie nevenoval pozornosť splneniu procesných podmienok konania na prejednanie a rozhodnutie sporu. Pokiaľ bol proti žalobkyni v dôsledku porušenia spornej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27. 12. 2012 vydaný rozhodcovský rozsudok zo dňa 15. 12. 2015, ktorým bola žalobkyni právoplatne uložená povinnosť zaplatiť žalovanému dlžnú sumu s príslušenstvom, tvorí uvedený rozhodcovský rozsudok na plnenie prekážku pre opätovné posúdenie, či plnenie žalobkyne poskytnuté žalovanému na základe uvedenej zmluvy predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného (rozhodcovský súd pred vyhovením žalobe v rozhodcovskom konaní musel nevyhnutne posúdiť platnosť spornej zmluvy, resp. či nie sú splnené podmienky pre záver, že úver je bezúročný a bez poplatkov, preto po nadobudnutí právoplatnosti rozhodcovského rozsudku nemôžu byť tieto otázky bez ďalšieho posudzované opätovne v žiadnom inom konaní, vrátane konania o vydanie bezdôvodného obohatenia v prejednávanom spore). Prejednať a rozhodnúť spor by mohol súd prvej inštancie len za predpokladu, že by prejudiciálne dospel k záveru, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný proti žalobkyni ako spotrebiteľovi bez adekvátne založenej právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnej rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky.

2.2. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie je vo všeobecnosti prejudiciálne skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy (resp. rozhodcovskej doložky), ktorou mala byť založená právomoc rozhodcovského súdu, ktorý vydal predmetný rozhodcovský rozsudok a len v prípade, že dospeje k záveru o jej neplatnosti, môže vecne posúdiť dôvodnosť žaloby žalobkyne; súd prvej inštancie napriek spotrebiteľskému charakteru prejednávaného sporu žiadnym spôsobom prejudiciálne neskúmal, či predmetný rozhodcovský rozsudok predstavuje materiálne vykonateľný exekučný titul vydaný rozhodcovským súdom, ktorého právomoc na prejednanie a rozhodnutie uvedenej rozhodcovskej veci

žalobkyne a žalovaného bola založená na základe platnej rozhodcovskej zmluvy (resp. rozhodcovskej doložky); súdna prax (po prekonaní názoru vyjadrenom v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/8/2012 zo dňa 26. 02. 2013, podľa ktorého oprávnenie posudzovať splnenie náležitostí exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok prináleží výlučne exekučnému súdu v exekučnom konaní a to nižšie citovaným rozhodnutím uverejneným v zbierke rozhodnutí) dospela nakoniec k záveru, že k skúmaniu právomoci rozhodcovského súdu v tomto smere môže súd pristúpiť nielen v exekučnom konaní, ale prejudiciálne aj v civilnom sporovom konaní (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29. 01. 2015 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2015 ako R 77/2015, ale aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/458/2014 zo dňa 27. 08. 2015; tento prístup nepovažoval za svojvoľný a arbitrárny ani ústavný súd, keď k tomu pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22. 01. 2014), pričom ku skúmaniu danosti právomoci rozhodcovského súdu v tomto smere môže súd v spotrebiteľskej veci pristúpiť aj bez návrhu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 zo dňa 21. 03. 2012); bez prejudiciálneho posúdenia uvedených skutočností predstavuje predmetný rozhodcovský rozsudok vo vzťahu k prejednávánemu sporu prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata); až v prípade záveru, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom bez adekvátne založenej právomoci, môže súd prvej inštancie skúmať, či existoval právny dôvod na plnenie žalobkyne v prospech žalovaného (dôvodnosť žaloby). Následne uviedol, že z prejednáváného sporu je zrejmé, že všetky uvedené otázky platnosti rozhodcovskej zmluvy zo dňa 27. 12. 2012, ktorou bola založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie sporu strán ohľadne plnenia na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27. 12. 2012 boli medzi stranami vyriešené v exekučnom konaní Okresného súdu Rimavská Sobota vedeného pod sp. zn. 15Er/589/2016. Exekučný súd opakovanie rozhodoval o námietkach žalobkyne proti exekúcii (uznesenie č.k. 15Er/589/2016-47 zo dňa 07. 12. 2016) a o návrhoch žalobkyne na zastavenie exekúcie, ktoré zamietol (uznesenie č.k. 15Er/589/2016-148 zo dňa 04. 02. 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoE/114/2019-258 zo dňa 26. 06. 2019, resp. uznesenie č. k. 15Er/589/2016-293 zo dňa 17. 10. 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoE/25/2021-369 zo dňa 12. 01. 2022), pričom v rámci rozhodovania o tých návrhoch posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy zo dňa 27. 12. 2012 a dospel k záveru o jej platnosti. Právne posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy zo dňa 27. 12. 2012 medzi stranami v exekučnom konaní nemôže byť v prejednávanom spore posudzované opätovne (res iudicata). Súd prvej inštancie mal pripojený exekučný spis a vykonal ním dokazovanie, súčasne žalovaný v priebehu konania argumentoval rozhodnutiami z uvedeného exekučného konania.

2.3. Procesné podmienky skúma súd vo všeobecnosti počas celého konania (t. j. aj v odvolacom konaní), za ktorých môže konať a rozhodnúť. Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova; prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) predstavuje procesnú podmienku konania, nedostatok ktorej súdu znemožňuje vo veci konať a rozhodnúť vo veci samej; takýto nedostatok procesnej podmienky konania nemožno odstrániť, preto súd po jeho zistení musí začaté konanie v ktoromkoľvek štádiu bez ďalšieho zastaviť podľa § 161 ods. 2 C.s.p.; o prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) ide vtedy, keď v obidvoch konaniach ide o totožný spor, t.j. spor, ktorý sa týka (1) totožných strán, (2) totožného predmetu konania a (3) totožných skutkových okolností, od ktorých sa odvodzuje uplatnený nárok (t.j. vyplýva z rovnakého skutku); v prípade nesplnenia ktoréhokoľvek z uvedených prvkov sa nejedná o prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata); pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania; prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/120/2009 zo dňa 13. 10. 2009); ak bola medzi stranami s konečnou platnosťou vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu, súd v inom (novom) súdnom konaní nemôže posudzovať danú otázku inak, pričom je viazaný iba výrokom rozhodnutia, nie jeho odôvodnením (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/115/2016 zo dňa 28. 06. 2017); právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku rozsúdenej veci pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/100/2001 zo dňa 28. 05. 2002 publikované v

Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod značkou R 110/2003); odvolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k prekážke právoplatne rozhodnutej veci existuje rozsiahla a konštantná judikatúra najvyšších súdnych autorít (okrem vyššie uvedených porovnávaj napríklad aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/71/2012 zo dňa 27. 09. 2012, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/69/2022 zo dňa 08. 11. 2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/41/2021 zo dňa 25. 04. 2022).

2.4. V tomto smere odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že právoplatný spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok zo dňa 15. 12. 2015 má pre účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu vydaný v civilnom sporovom konaní (§ 41 ods. 1 a 2 zákona č. 335/2014 Z. z.), t. j. z hľadiska prejednávanej sporu môže založiť prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) vo vzťahu k opätovnému posudzovaniu platnosti zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27. 12. 2012, resp. k opätovnému posudzovaniu splnenia jej zákonných náležitostí. Konštatoval, že z hľadiska posúdenia danosti prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) je nepochybné, že v oboch konaniach (spotrebiteľské rozhodcovské konanie sp. zn. 941/06/15 a prejednávany spor) ide o spor totožných strán, ktorý vychádza z toho istého skutkového základu (plnenie na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27. 12. 2012). V predmetnom rozhodcovskom konaní vydaný právoplatný rozhodcovský rozsudok sp. zn. 941/06/15 zo dňa 15. 12. 2015, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie v dôsledku porušenia zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27. 12. 2012, tak vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči žalobe žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v plnení na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27. 12. 2012 (vrátane prejudiciálneho posúdenia jej platnosti a splnenia jej zákonných náležitostí, ktoré otázky nemôžu byť posudzované znova); súčasne otázka platnosti rozhodcovskej zmluvy zo dňa 27. 12. 2012, ktorou bola založená právomoc rozhodcovského súdu bola právoplatne medzi stranami vyriešená v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota sp. zn. 15Er/589/2016; s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje predmetný rozhodcovský rozsudok zo dňa 15. 12. 2015 za rozhodnutie, ktoré predstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) vo vzťahu ku konaniu v prejednávanom spore; na prejednanie a rozhodnutie prejednávanej sporu preto nie sú splnené procesné podmienky a súd prvej inštancie mal správne konanie o žalobe žalobkyne zastaviť. V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie identifikoval podstatné vyjadrenia žalovaného, s ktorými sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal, pričom tento nedostatok odstránil odvolací súd. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa používajú aj na odvolacie konanie v spojení s § 256 ods. 1 CSP.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), prípustnosť ktorého vyvodila podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolateľka v dovolaní popísala skutkový stav, priebeh konania a závery súdu prvej inštancie. Pridržiava sa jeho názoru, podľa ktorého posudzoval platnosť právneho úkonu týkajúceho sa žiadosti o revolvingový úver i záver, že úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nesúhlasila s rozhodnutím odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Uviedla, že odvolací súd nesprávne vyložil a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch, neprimerane uprednostnil výklad v prospech druhej strany, čím prišlo k zásahu do práv dovolateľky ako spotrebiteľky. Taktiež dôvodila, že odvolací súd v rozpore s platnými normami nezohľadnil špecifické povinnosti žalovaného a jeho zodpovednosť za transparentnosť a zrozumiteľnosť zmluvných podmienok. Podľa jej názoru odvolací súd nezohľadnil všetky relevantné skutkové a právne skutočnosti prípadu, ktoré mali byť v jej prospech ako slabšej strany a nevyrovnal sa s jej argumentáciou, neboli rešpektované jej procesné práva. Na základe uvedeného malo prísť k porušeniu rovnosti zbraní a bezdôvodnému zvýhodneniu žalovaného. Poukázala na skutočnosť, že v prípade pochybností sa spotrebiteľská zmluva vykladá v prospech spotrebiteľa. Uviedla, že podľa Ústavného súdu SR sú neprijateľné zmluvné podmienky neplatné ex lege, teda sú neúčinné bez potreby ich individuálneho namietania spotrebiteľom. Namietala, že odvolací súd nezohľadnil princíp, podľa ktorého v prípade nejasností alebo pochybností v spotrebiteľskej zmluve musí byť rozhodnuté v prospech spotrebiteľa (viď rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (vec C-472/10, Invitel) aj Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/150/2018). Mal prihliadať na to, že v zmluve neboli jasne uvedené všetky podstatné náležitosti, pričom dovolateľka ako spotrebiteľka nemala možnosť ovplyvniť jej obsah.

Podľa jej názoru odvolací súd porušil základné pravidlá ochrany spotrebiteľa, keďže existovali pochybnosti o platnosti a podmienkach zmluvy a odvolací súd rozhodol v prospech žalovaného. K námietke žalovaného, ktorý tvrdil, že vec bola rozhodnutá v arbitrážnom konaní a preto je neprípustné viesť nové konanie (*res iudicata*) uviedla, že nie je známe, či bolo uvedené rozhodcovské konanie v súlade so zákonom a či zohľadňovalo všetky zásady ochrany spotrebiteľa. Podľa jej názoru mal súd *ex offio* skúmať, či rozhodcovská doložka nebola neprijateľnou podmienkou, a či bola spotrebiteľovi umožnená skutočná práva ochrana. Tvrdila, že opačnom prípade nemôže rozhodcovské konanie tvoriť prekážku *res iudicata*. Všeobecný súd mal povinnosť *ex offio* skúmať, či arbitrážne konanie neporušilo práva spotrebiteľa. Dôvodila, že zmluva obsahovala rozhodcovskú doložku, ktorá bola jednostranne výhodná pre žalovaného, čiže môže byť neplatná. Navrhla uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že dovolanie nevymedzilo žiadnu právnu otázku v súvislosti s uvedenými dovolacími dôvodmi a taktiež je podľa neho nezrozumiteľné a zmätočné, keďže v rámci právneho posúdenia súčasne namietala § 421 ods. 1 písm. a) a 421 ods. 1 písm. c) CSP. Uviedol, že podané dovolanie je zdôvodnené všeobecne a neurčito, preto sa efektívnejšie nevyjadril k jeho vecnému obsahu. Navrhol dovolanie odmietnuť a žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovovací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. V danom prípade dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP.

9. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

9.1. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o existencii, resp. neexistencii subjektívnych práv a povinností subjektov konkrétného právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

10. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, vykazovať nedostatky, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k znemožneniu meritórneho dovolacieho prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn.

1Cdo/206/2017, 1Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/ 89/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016).

11. V zmysle zákonných ustanovení dovolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

12. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

13. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

13.1. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnú otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

13.2. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na prijatie záveru, či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a) konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne.

15. V posudzovanej veci dovolateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) uviedla z pohľadu požiadaviek vyplývajúcich z obsahu ňou uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP nesúhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu, ku ktorému podľa jej názoru došlo pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnú otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Inak povedané žiadnym spôsobom nenastolila, nevymedzila, neformulovala, nepomenovala právnú otázku, pričom uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana. V tejto časti preto nemožno dovolanie dovolateľa považovať za

procesne prípustné. Dovolateľka tak nevymedzuje ňou uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. Z uvedených dôvodov dovolací súd podané dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

17. Výrok o trovách konania dovolací súd v súlade s § 451 ods. 3 CSP neodôvodňuje.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.